

شادی آمیخته با ناله‌مان نویسنده: مایک پلمن

طبق روایت آفرینش تلاشمان برای شادی از پایان آفرینش آغاز شد و با ناله در آمیخت، در روایت آفرینش خداوند به همه‌ی آنچه خلق کرد، نگریست و آن را «نیکو» خواند. جای تاسف است که چنین آفرینش نیکویی به سبب گناه والدین نخستش ما کاملاً به گناه آغشته شد و غضب خدا به جای رحمت او بر ما آورد. اما در ظلمانیترین لحظات باز هم امید طنین مینوازد. پولس رسول به ما اطمینان میدهد روزی فرا میرسد که خداوند برکاتش را جاری سازد «بسیار بیشتر از غضبش»:

«زیرا خلقت، مطیع بطالت شد، نه به اراده‌ی خود، بلکه بخاطر او که آن را مطیع گردانید، در امید که خود خلقت نیز از قید فساد خلاصی خواهد یافت تا در آزادی جلال فرزندان خدا شریک شود، زیرا می‌دانیم که تمام خلقت تا الآن با هم در آه کشیدن و درد زه می‌باشند، و نه این فقط، بلکه ما نیز که نوبر روح را یافته‌ایم، در خود آه می‌کشیم در انتظار پسرخواندگی، یعنی خلاصی جسم خود، زیرا که به امید نجات یافتیم، لکن چون امید دیده شد، دیگر امید نیست، زیرا آنچه کسی بیند چرا دیگر در امید آن باشد؟» (رومیان ۸: ۲۰-۲۴)

قوم خدا «به این امید» زنده‌اند: در زمانی بین ظهور و بازگشت مسیح که شادیمان با «نالهای» بی‌شماری در هم آمیخته، ناله‌هایی که با دنیایی گناه‌آلود پیوند دارد.

پس چگونه اطمینان داریم که شادیمان غرق ناله نمیشود؟

شادی و دشمنانش

شادی دشمنانی دارد. افسسیان ۲: ۱-۳ آنچه در مقابل شادیمان است را شرح میدهد:

«شما را که در خطایا و گناهان مرده بودید، زنده گردانید، که در آنها قبل، رفتار می‌کردید برحسب دوره‌ی این جهان، بر وفق رئیس قدرت هوا، یعنی آن روحی که الحال در فرزندان معصیت عمل می‌کند، که در میان ایشان، همه‌ی ما نیز در شهوات جسمانی خود قبل از این زندگی می‌کردیم و هوسهای جسمانی و افکار خود را به عمل می‌آوردیم و طبعاً فرزندان غضب بودیم، چنانکه دیگران.»

جدا از مسیح ما به خواست خود طرق گناه‌آلود این جهان را پیش گرفتیم و با شیطان دست یاری داده و در خدمت شهواتمان بودهایم. اکنون که از گناهان نجات یافته‌ایم، با این قاتلان شادی در نبردیم.

نبرد در راه شادی

اگر بخواهیم شادیمان در خداوند رشد کند، پس باید دشمنان شادی‌مان مقهور شوند.

اولاً در نظر بگیرید که چگونه دنیا به شادیمان هجوم می‌آورد. این دنیا ما را وادار میکند شادیهای پوچ را در آغوش گیریم. یعنی شادیهای پوچ جانشین مسیح میشوند که هرگز ما را اغنا نمی‌کنند. این بتپرستی همان چیزی است که دیوید ولز به جهت آن با ناله می‌نویسد، «جهان» که «تجلی جوامع متعدد است از کرنش در حضور خدا امتناع ورزیده و دریافت حقایق الهی و اطاعت از فرامین او و ایمان به عیسی مسیح را رد می‌کند. به علاوه «جهان» همان چیزی است که انسان سقوط کرده آن را جانشین خدا و راستی آن انگاشته.»

برای آنکه از شادیمان مراقبت کنیم، «هم شکل این جهان مشوید بلکه به تازگی ذهن خود صورت خود را تبدیل دهید تا شما دریافت کنید که اراده‌ی نیکوی پسندیده‌ی کامل خدا چیست.» (رومیان ۱۲: ۲). چنانچه از کلام خدا مجدّانه یاری بگیریم، روح‌القدس در زندگی‌مان ما عمل می‌کند. همانطور که ذهنمان را لبریز از حقیقت خدا می‌کنیم، «آمال زمینی در پرتو جلال و فیض خدا به شکلی شگرف رنگ می‌بازند.»

ثانیاً در نظر بگیرید که چگونه شیطان با حمله به ایمانمان، به شادی ما حمله‌ور میشود. ما یک تصویر تاملبرانگیز از چنین مسالهای را در لوقا ۲۲: ۳۱-۳۲ شاهدیم که در آن عیسی مسیح در مورد خواهش شیطان به پطرس هشدار میدهد: «شمعون، ای شمعون، اینک، شیطان خواست تو را چون گندم غربال کند، لیکن من برای تو دعا کردم تا ایمانت تلف نشود.»

شیطان میخواهد ایمان را از بین ببرد. اگر ایمانمان به عیسی از میان رود، شادیمان نیز نابود میشود. چه کسی در مسیحی که به او اعتماد ندارند شادمان است؟

از آنجایی که به سبب شفاعتمان به دست عیسی مسیح آسوده و مطمئنیم، با تقویت ایمانمان به وعده‌های خدا به نبرد شیطان می‌رویم. این همان جبهه‌ی نبردی است که مارتین لوتر در سرود عالی نبردش «خدایمان دژ مستحکمی است» توصیف میکند. در حقیقت «کلمهای کوچک نیز شیطان را به لزره می‌اندازد.»

سرانجام در نظر بگیرید که گناه درونی چگونه به شادیمان حمله می‌کند. وقتی طبق امیالمان حرکت می‌کنیم، با روح‌القدس همگام نیستیم. «لیکن ثمره‌ی روح، محبت و خوشی و سلامتی و حلم و مهربانی و نیکویی و ایمان و تواضع و پرهیزکاری است،» (غلاطیان ۵: ۲۲). از این رو مسیحیان باید گناه را بگشند (رومیان ۸: ۱۲-۱۴؛ کولسیان ۳: ۵-۱۰). جان اوون در این باره می‌گوید: گناهتان را بگشید، پیش از آنکه گناه شادیتان را بگشند.

شادی مسیح در جهانی که به سبب بار سنگین گناه ناله سر داده است، جریان دارد. «به وساطت او دخول نیز یافته‌ایم به‌وسیله‌ی ایمان در آن فیضی که در آن پایداریم و به امید جلال خدا فخر می‌نماییم.» (رومیان ۵: ۲). از این رو تا روز بزرگ شادی‌مان را در مسیح پی می‌گیریم، زیرا اوست که ندایمان می‌زند: «این را به شما گفتم تا خوشی من در شما باشد و شادی شما کامل گردد.» (یوحنا ۱۵: ۱۱).

دکتر مایک پلن استادیار موعظه‌ی مسیحی در دانشگاه الهیات پتیست جنوبی و شبان ارشد کلیسای پتیست سیدار کریک در لوئیزویل کنتاکی است.

این مقاله در مجله تیبل تاک منتشر شده است.